

CROSSING BORDERS!

Κινήματα και αγώνες της μετανάστευσης

Στηρίξτε το δελτίο μας, διαδώστε την ηλεκτρονική ή την έντυπη έκδοση. Μπορείτε να το βρείτε σε διάφορες γλώσσες στην ιστοσελίδα μας: www.noborder.org/crossing_borders Επικοινωνία: frassainfo@kein.org

Είναι σχεδόν αδύνατο να απαντηθεί το ερώτημα: τι απέγιναν εκείνοι οι νέοι που πρωταγωνίστησαν στις βρετανικές ταραχές πριν από ένα χρόνο; Μια γενιά με ιστορικό μετανάστευσης κατέλαβε το κέντρο της σκηνής, κάνοντας κεντρική μια κατάσταση που κοινωνικοί λειτουργοί και πολιτικοί όριζαν ως «περιθωριακή». Πολλοί πλήρωσαν το τίμημα της εξέγερσής τους. Πάνω απ' όλα φαίνεται να κρύβονται στις πτυχώσεις της βρετανικής κοινωνίας, κάνοντας ό,τι κάνουν κάθε μέρα στην Ευρώπη οι νεαροί μετανάστες και γιοι μεταναστών. Οι λεγόμενες «δεύτερες γενιές», ωστόσο, αρνούνται να μείνουν κρυμμένες στους μικρούς χώρους που τους επιβάλλονται. Από το Ηνωμένο Βασίλειο (σελ. 2) στην Πάτρα (σελ. 3), περνώντας από την Ιταλία (σελ. 4), τη Γερμανία (σελ. 4) ή τη Γαλλία (σελ. 2-3), χιλιάδες νέοι παραβιάζουν τα σύνορα των ιθαγενειών και των κρατών, τα σύνορα της κοινωνικής τους εκμετάλλευσης. Ζουν διαβαίνοντας τα σύνορα ...

Γενιές σε κίνηση

Η διέλευση των συνόρων είναι μια συνθήκη κοινή για όλες τις μεταναστευτικές εμπειρίες. **Η κατάσταση της μετακίνησης συνοδεύει γενιές μεταναστών**, αφήνοντας χαρακτηριστικά στα σύνορα που είναι σχεδιασμένα για να μας κρατούν σε έναν καθορισμένο τόπο: ως ένα χαμηλού κόστους εμπόρευμα που να πλασάρεται στην αγορά εργασίας. **Το καθεστώς διακυβέρνησης των μεταναστευόμενων δεν είναι πολύ διακριτικό στην προσέγγισή του. Οι πατεράδες είναι καθρέφτες για τους γιους τους**, επειδή οι δεύτεροι θα είναι ο εφεδρικός στρατός για τους πρώτους. Αλλά οι μετανάστες δεν κινούνται πάντα με τον ίδιο τρόπο, επειδή τα σύνορα που στήνονται για να τους παγιώσουν ποικίλλουν. Το πρώτο σύνορο που συναντούν οι μετανάστες γονείς είναι αυτό που περιβάλλει την Ευρώπη, αλλά για εκείνους που γεννήθηκαν εδώ η διέλευση των συνόρων αυτών είναι δεδομένη, όσο και αν ο κίνδυνος να απελαθούν πλανάται πάνω από όλη την οικογένεια. **Οι νέες γενιές όμως δεν έχουν καμία πρόθεση να γυρίσουν πίσω. Το βλέμμα τους είναι στραμμένο στο μέλλον. Αλλά αναπόφευκτα συναντά καινούρια σύνορα.**

Τα σύνορα του σχολείου, όπου το συνεχώς αυξανόμενο κόστος της εκπαίδευσης γίνεται ταξικός φραγμός που θα καταδικάσει τις νέες γενιές σε ασαθείς, κακοπληρωμένες θέσεις εργασίας. Δεν πρέπει να τους μπαινουν περιέργες ιδέες: πρέπει να μάθουν πώς να μένουν στη θέση τους, λένε. **Αλλά οι νέες γενιές δεν θέλουν, ούτε ξέρουν πώς να παραμείνουν στη θέση τους.** Και δεν αποδέχονται τη θέση για την οποία τους προορίζει το φυλετικό φιλτράρισμα: νέοι έγχρωμοι προλετάριοι που τείνουν προς την παραβατικότητα. **Η καταστροφή των συνόρων, τόσο των ταξικών όσο και των φυλετικών, είναι λοιπόν το μήνυμα της ρήξης που εξέφρασαν οι αγγλικές ταραχές του καλοκαιριού.** Στην Ιταλία υπάρχει μια άλλη μορφή φυλετικού κοσκινίσματος, η οποία χρησιμοποιεί νομικά μέσα για να αναγκάσει τις νέες γενιές να δεχτούν επισφαλείς και κακοπληρωμένες δουλειές όταν ενηλικιωθούν. **Σε αυτή την επισφάλεια που τους περιμένει, αντιδρούν επιβεβαιώνοντας ακόμα μια φορά ότι βρίσκονται σε κίνηση:** ζητούν ιθαγένεια, αλλά έχουν επίγνωση ότι αυτή μπορεί να γίνει ένα νέο, ύπουλο σύνορο. Αυτό το νομικό προφίλ θα θέλει να τους βάλει σε μια σειρά, να περιμένουν τακτοποιημένοι τη σειρά τους. **Αλλά ο δικός τους στόχος δεν είναι να γίνουν πολίτες δεύτερης ή τρίτης ή τρίτης κατηγορίας, αλλά να έχουν λόγο στη δική τους ζωή και την κοινωνία που τους περιβάλλει.** Η στατική φύση της ιθαγένειας υπάρχει κίνδυνος να

αποτελέσει εμπόδιο στη μετακίνηση των νέων γενεών, εντάσσοντάς τες σε ένα χώρο χαραγμένο από ταξική κυριαρχία. Εκεί όπου υπάρχει μόνο *ius soli*, όπως **στη Γαλλία, τα παιδιά των μεταναστών, ενώ είναι Γάλλοι πολίτες, ή στα πρόθυρα του να γίνουν πολίτες, ζουν σε γενιές εγκαταλειμμένες από μια διοικητική μηχανή** που λειτουργεί μόνο όταν πρέπει να κάνει επίδειξη πυγμής. Από την άλλη, η ιθαγένεια δεν θα είναι ποτέ σε θέση να λάβει υπόψη το διακριτικό χαρακτήρα της κατάστασης των μεταναστών. **Οι ασυνόδετοι ανήλικοι της Πάτρας είναι εκεί για να μας το θυμίζουν.** Έρχονται από το Αφγανιστάν, καθώς βλέπουν την Ελλάδα ως πύλη προς την Ευρώπη. Χωρίς ούτε μία νύξη ευρωενωσιακής ρητορικής: η Ελλάδα είναι απλά ένα πέρασμα, ένα σημείο στο οποίο μπορεί κανείς να αρχίσει ξανά να κινείται, να θέσει τον κόσμο σε κίνηση. Είναι η κίνηση την οποία αρνούνται τα στρατόπεδα που «φιλοξενούν» όσους ανήλικους πρόσφυγες φτάνουν στη Γερμανία. Κλεισμένοι σε σύγχρονα στρατόπεδα, δεν μπορούν να πάνε στο σχολείο ή να ψάξουν για δουλειά. **Το σύνορο γίνεται έτσι μια καθημερινή εμπειρία. Αυτή ακριβώς την εμπειρία θέλει να ανατρέψει η «Νεολαία χωρίς Σύνορα».**

Η πολυπλοκότητα μιας γενιάς σε κίνηση είναι το μέτρο του πολιτικού δυναμικού της. Αυτό οφείλεται στους διαφορετικούς βαθμούς πίεσης που ασκεί πάνω στα σύνορα, καθώς και στους διάφορους τρόπους με τους οποίους ασκείται η πίεση αυτή. **Μπορεί κανείς να κινείται με ταραχές όπως και με μουσική**, παράγοντας σύγχυση για όσους θα ήθελαν να περιορίσουν το φαινόμενο στο πλαίσιο μιας ενιαίας, καθησυχαστικής κατηγορίας: κατά προτίμηση των «παραβατών» ή της «απεινωμένης και προσβεβλημένης νεολαίας». Αλλά αυτή η πολυπλοκότητα είναι επίσης ενδεικτική. **Οι διαφορετικοί ρυθμοί με τους οποίους κινούνται οι νέες γενιές υπαγορεύονται επίσης από την πολλαπλότητα και την ετερογένεια των συνόρων με τα οποία συγκρούονται.** Η υπέρβαση ενός συνόρου φαίνεται να παράγει ένα άλλο, σε έναν αδιάκοπο πολλαπλασιασμό των «φρουρίων» που προσπαθούν να σταθεροποιήσουν τη θέση τους μέσα στην κοινωνία. Το να αποδιαιρθρώσουν αυτή τη λογική είναι η πολιτική πρόκληση που οι γενιές σε κίνηση έχουν μπροστά τους. **Διασχίζοντας τα σύνορα, οι νέοι μετανάστες πολιτικοποιούν τη δική τους κατάσταση, επειδή δεν είναι ποτέ στη θέση που τους έχει ανατεθεί. Μια αέναη κίνηση, αλλά σε ρυθμούς και ταχύτητες πέρα από κάθε μέτρο.**

Οι ταραχές του καλοκαιριού στο Ηνωμένο Βασίλειο

Το καλοκαίρι του 2011 εκατοντάδες άνθρωποι από φτωχές περιοχές του Ηνωμένου Βασιλείου, πολλοί από τους οποίους ήταν Βρετανοί πολίτες με μεταναστευτικό υπόβαθρο, πήραν μέρος σε συγκρούσεις με την αστυνομία, φωτιάς στους δρόμους και λεηλασίες. Η οργή της κοινότητας στο Τότεναμ, όπου ξέσπασαν πρώτα οι ταραχές, πυροδοτήθηκε από την άρνηση της αστυνομίας να δώσει εξηγήσεις στην οικογένεια του Mark Duggan για το θάνατό του. Ο Μαρκ ήταν ένας νεαρός μαύρος Βρετανός, που πυροβολήθηκε από την αστυνομία στο πλαίσιο της ειδικής δράσης ενάντια στο ένοπλο έγκλημα στις μαύρες κοινότητες του Λονδίνου. Το παράδειγμα του Μαρκ είναι μόνο ένα από τους πολλούς θανάτους υπό αστυνομική κράτηση: τουλάχιστον 333 από το 1998, χωρίς να ακολουθήσει καμία καταδίκη έστω και ενός αστυνομικού. **Οι καθημερινές πραγματικότητες της αστυνομικής κακομεταχείρισης και του κρατικού ρατσισμού στο πλαίσιο αυξανόμενης φτώχειας και της**

αστυνόμευσης – ένας συνδυασμός κλασικός σε περιόδους οικονομικών κρίσεων- αναφέρθηκαν από τους ίδιους τους διαδηλωτές ως σημαντικότερες αιτίες της αναταραχής. Ενώ οι περισσότεροι από τους σχολιαστές των επεισοδίων από όλο το πολιτικό φάσμα προτίμησαν να κρίνουν εάν αυτές ήταν πολιτικές πράξεις ή απλές εκφράσεις βίαιου καταναλωτισμού, **κάτι πιο χρήσιμο θα ήταν να κατανοήσουμε το ιδιαίτερο πλαίσιο στο οποίο μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς συμμετείχαν στη σύγκρουση με την αστυνομία και τις λεηλασίες.** Πολλοί είχαν αρνητικές εμπειρίες με την αστυνομία: είχαν υποστεί ξυλοδαρμούς σε αστυνομικά βαν ή σταμάτημα για έλεγχο στο δρόμο επειδή ήταν μαύροι. Σύμφωνα με το άρθρο 60 του νόμου του 1994 περί Ποινικής Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης, η βρετανική αστυνομία έχει το δικαίωμα να υποβάλει σε έρευνα ανθρώπους σε μια ορισμένη περιοχή και για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, όταν έχει βάσιμους λόγους να πιστεύει ότι υπάρχει πιθανότητα σοβαρής βίας και για να καταπολεμήσει το έγκλημα, την αντικινοητική συμπεριφορά και τις «μάρκες συμμοριών». **Η επιλεκτική και φυλετικά καθορισμένη πολιτική που διέπει τέτοιου είδους παρεμβάσεις είναι ολοφάνερη** από το γεγονός ότι περιστατικά σωματικής έρευνας στο δρόμο είναι 80 φορές συχνότερα στο δήμο του Haringey, όπου βρίσκεται το Τότεναμ, μία από τις περιοχές με τη μεγαλύτερη πολυμορφία μεταναστευτικών και εγκατεστημένων μειονοτικών ομάδων στο Λονδίνο. Οπότε, μπορεί κανείς να διαβάσει τις ταραχές του καλοκαιριού και ως ένδειξη της αυξανόμενης δυσκολίας για οργάνωση κάτω από την τρέχουσα κατάσταση της οικονομικής κρίσης και ως απάντηση στην «αστυνόμευση της κρίσης», **όπου η μαύρη και η λευκή νεολαία της εργατικής τάξης και των μεταναστών χωρίς χαρτιά γίνονται οι πρωταρχικοί στόχοι. Αντίθετα προς την αντίληψη ότι οι εξεγερμένοι ήταν αμόρφωτοι, πολλοί διαδηλωτές είχαν εγγραφεί στη δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση.** Τα μέτρα λιτότητας και κυρίως οι περικοπές στον τομέα της εκπαίδευσης, με τη δραματική αύξηση των πανεπιστημιακών τελών και την κατάργηση της υποστήριξης για τους εργαζόμενους μετανάστες (της EMA) –σαφώς ενίσχυσαν την απογοήτευση μεταξύ των νέων εργατικής καταγωγής, μεταναστών ή λευκών, καθώς ξαφνικά είδαν τις εκπαιδευτικές τους ευκαιρίες να εξαφανίζονται. Το όνειρο της κοινωνικής κινητικότητας, ακόμα και στο Ηνωμένο Βασίλειο όπου πουλιόταν εύκολα, έχει εξαφανιστεί, για όσους δεν μπορούν να αντέξουν οικονομικά την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση (9.000 λίρες το χρόνο για ένα προπτυχιακό πρόγραμμα!). **Το ότι η κατανάλωση θεωρείται ως σημάδι ανόδου στην κοινωνική κλίμακα, μπορεί να εξηγήσει τις πολλές επιθέσεις σε μαγαζιά και τις λεηλασίες κατά τις ταραχές του καλοκαιριού.**

Στην αντιμετώπιση του θεσμικού ρατσισμού του κράτους και των τοπικών υποκαταστημάτων του, παλαιότερες κοινωνικές αναταραχές μπορεί να φανούν πιο οργανωμένες: **εάν τότε οι δραστηριότητες αυτές ήταν μέρος ενός αγώνα κατά του ρατσιστικού αποκλεισμού όσο και υπέρ της αυτο-οργάνωσης, οι ταραχές του σήμερα μπορεί να φαίνονται άσκοπες και πιο εξατομικευμένες.** Ωστόσο, ακριβώς στο πλαίσιο των ταραχών του περασμένου καλοκαιριού και της ποινικοποίησης της νεολαίας στις γειτονιές όπου αυτές σημειώθηκαν, **οι άνθρωποι φάνηκαν ικανοί να δημιουργήσουν νέους δεσμούς και δομές αλληλεγγύης.** Παραδείγματα είναι οι κινήσεις 'Stop Criminalizing Hackney Youth' και 'Tottenham Defense Campaign', που ιδρύθηκαν πολύ σύντομα μετά τις ταραχές και την αστυνομική καταστολή. Άλλα παραδείγματα αλληλεγγύης αναδύονται μέσα από πρωτοβουλίες στο Λονδίνο, μέσα από τη σύγκλιση ομάδων που εργάστηκαν στην εκπαίδευση και το κίνημα κατά των περικοπών του 2011, με τους αγώνες κατά της ρατσιστικής αστυνόμευσης και υπέρ της ελευθερίας μετακίνησης και μετανάστευσης. Ως αντίδραση στις εφόδους κατά των μεταναστών από ανθρώπους της Βρετανικής Υπηρεσίας Συνόρων στους μήνες που ακολούθησαν τις ταραχές, **ξεκίνησε μια νέα камπάνια από κοινότητες λατινοφώνων μεταναστών, την 'Ένωση Λατινοαμερικανών Εργαζομένων (Lawas) και συντονιστικά επισφαλών ακτιβιστών στην πρωτεύουσα (π.χ. Precarious Workers Brigade).** Οι αναδυόμενες νέες συμμαχίες σε αυτή τη στιγμή της κρίσης, λιτότητας και ρατσιστικής καταστολής από το κράτος, δείχνουν πως οι μορφές της εξέγερσης των μεταναστών εργαζομένων, αποκλεισμένων και επισφαλών «πολιτών» εξίσου, δεν αντικατοπτρίζουν απλώς την άγρια φάση του καπιταλισμού και τη βίαιη αντίδρασή του στη δική του κρίση, **αλλά εμπλέκονται και σε απροσδόκητες μορφές αλληλεγγύης και νέες μορφές αυτοοργάνωσης.**

Από τον Κόσμο στα προάστια / Γαλλία

Ένα φαινόμενο, αν και ποσοτικά ασήμαντο, έχει λάβει ευρεία δημοσιότητα για πολλά χρόνια στη Γαλλία: τα **ασυνόδευτα παιδιά** (Mineurs étrangers isolés, ή «απομονωμένοι ανήλικοι αλλοδαποί»). Μεταξύ των νέων που φθάνουν στη Γαλλία μετά από μακρές και επικίνδυνες διαδρομές από την Κίνα, την Αφρική, την Ινδο-πακιστανική χερσόνησο ή αλλού, όλοι οι ανήλικοι κάτω των 18 ετών θα πρέπει, από νομική άποψη, να τελούν υπό την πλήρη επίβλεψη κάποιου άλλου προσώπου. Αυτό προέρχεται από ένα μηχανισμό προστασίας των νέων που απειλούνταν με εξαφάνιση, ο οποίος δημιουργήθηκε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. **Αλλά οι υπηρεσίες των νομαρχιών που ασχολούνται με την κοινωνική μέριμνα για την παιδική ηλικία, οι οποίες είναι υπεύθυνες για το μηχανισμό αυτό, όλο και πιο συχνά χρησιμοποιούν τεχνάσματα για να αποφύγουν τις υποχρεώσεις τους:** αμφισβητούν την ηλικία των νέων, επινοούν «δοκιμαστικές» ή «προσωρινές» περιόδους κατά τις οποίες δεν τους προσφέρεται τίποτε, έτσι ώστε πολλοί φύγουν, δεν παρέχουν καμία πραγματική στήριξη για την άσκηση του δικαιώματος στο σχολείο, του δικαιώματος ασύλου

Εδώ και πολλούς μήνες σε αρκετούς νομούς οι υπεύθυνοι υποστηρίζουν ότι είναι αδύνατο να υποδεχθούν τους νέους, ότι είναι καθήκον του κράτους εφόσον οι νέοι μετανάστες δεν έχουν καμία άλλη σύνδεση με το νομό πέρα από την τυχαία άφιξή τους στη συγκεκριμένη περιοχή. **Για να δικαιολογήσουν το ότι τους μεταχειρίζονται διαφορετικά μόνο και μόνο επειδή είναι ξένοι –πράγμα που παραβιάζει το πνεύμα των ιδρυτικών κειμένων για την προστασία της νεολαίας- χρησιμοποιούν όλα τα κλισέ σχετικά με τη μετανάστευση:** ο κίνδυνος να δημιουργηθεί προηγούμενο, να ενθαρρυνθούν μαφιόζικα δίκτυα, και φυσικά το υπερβολικό κόστος για τα συστήματα κοινωνικής προστασίας μας. Έτσι, τα ασυνόδευτα αυτά παιδιά αρχίζουν να ορίζονται περισσότερο από το γεγονός ότι είναι ξένα παρά από το ότι απειλούνται ... Σιγά-σιγά, ύπουλα, η έμφαση αρχίζει να δίνεται στα ψέματά τους, στη χρήση πλαστών εγγράφων: **είναι παραβάτες!**

Η σύνδεση είναι προφανής με μια άλλη κατηγορία νεολαίας, που δεν έχει απολύτως καμία κοινωνιολογική ή νομική σχέση: τους νέους που ζουν σε λαϊκές περιοχές, από τους οποίους οι περισσότεροι είναι Γάλλοι ή θα γίνουν μετά τα 18, και οι οποίοι, επειδή οι γονείς τους είχαν μεταναστεύσει στη Γαλλία, θεωρούνται κι οι ίδιοι ως μετανάστες. Οι δημόσιοι φορείς έχουν εγκαταλείψει ολόκληρες περιοχές, που περιγράφονται από τα μέσα ενημέρωσης και τους πολιτικούς ως γκέτο, υπό τον πειρασμό του «κοινοτισμού», όπου κανείς δεν πηγαίνει στο σχολείο, τόποι ανομίας που διοικούνται από εμπόρους ναρκωτικών κλπ. **Για τους νέους αυτών των περιοχών, όπως και για τα ασυνόδευτα παιδιά, ο χαρακτηρισμός «ξένος» ή «ξένης προέλευσης» λειτουργεί ως δικαιολογία για το γεγονός ότι έχουν εγκαταλειφθεί από τους υπευθύνους.** Αυτή η ομοιότητα μεταξύ των δύο «κατηγοριών» νεολαίας είναι αρκετό για να δικαιολογήσει τον υποβιβασμό τους στο περιθώριο του γαλλικού εθνικού εδάφους –τόσο με τη γεωγραφική όσο και με τη νομική έννοια.

Προς το παρόν, αυτές οι δύο «κατηγορίες» νεολαίας δεν επικοινωνούν, δεν έχουν την ευκαιρία να συναντηθούν, και η κατάσταση τους αποτελεί φοβερή σπατάλη δυναμισμού και ταλέντου. Μέχρι τότε:

«Θα ήθελα να ήμουν ημίαιμο και να Νεαροί πρόσφυγες στην Πάτρα μπορούσες να με στείλεις στη Σουηδία!» (2008-2010-2012)

Αποσπάσματα συζητήσεων, από το Infomobile

«Πού είναι τα δόντια σου; -Βλέπεις εκείνο το καράβι; **Τα δόντια μου φύγανε πριν λίγο για την Ιταλία! Θα τα ακολουθήσω κι εγώ!**»
Μ., 8 ετών, από το Αφγανιστάν / Πάτρα 2010

2008: «Προσπαθούσα για τρεις μήνες να υποβάλω αίτηση για άσυλο στην Αθήνα, αλλά μου είπαν ότι χρειάζεται μια διεύθυνση. Ήμουν άστεγος. Τότε μου είπαν πως, ακόμη και αν κάνω αίτηση για άσυλο, δεν θα υπάρχει καμία στέγη για μένα. Σκέφτηκα ότι πρέπει να αγωνιστώ μόνος μου για τα δικαιώματά μου και γι' αυτό έφυγα από την Αθήνα και ήρθα στην Πάτρα. Μου αρέσει η Ελλάδα. Δεν θέλω να φύγω. Ωστόσο, οι συνθήκες εδώ δεν μου επιτρέπουν να μείνω. ... Έχουν δει πολλά τα μάτια μου εδώ στην Πάτρα. Ένα παιδί 14 ετών, δεν ξέρει τίποτα· απλώς προσπαθεί να επιβιώσει και να προχωρήσει. Είναι αθώα, αλλά τρώνε πολύ ξύλο από την αστυνομία. Το έχω δει αυτό. Ένα παιδί 14 ετών μαχαιρώθηκε από την αστυνομία στο λιμάνι μπροστά από τα μάτια μου. Δέχθηκε πολλές μαχαιριές στην πλάτη ...

Τι έφταξε το παιδί; Δεν είναι γελοίο αυτό; Δεν νομίζετε ότι είναι πρόβλημα; Μήπως έχουν χάσει την ανθρωπιά τους; Μήπως δεν έχουν πια μυαλό; **Για την αστυνομία δεν θα πω τίποτα, μόνο μια λέξη: είναι κρατικές μηχανές.** Τίποτα άλλο. ... Εγώ αγωνίζομαι για την ελευθερία μου. **Ελευθερία από τα πάντα.** Γι' αυτό πρέπει να φύγω από δω. Γι' αυτό πρέπει όλοι να φύγουμε).

Ο J. ήταν 20 χρονών όταν συναντηθήκαμε. Είναι από το Αφγανιστάν. Για πάνω από δύο χρόνια έμεινε στον άτυπο καταυλισμό των Αφγανών στην Πάτρα, ο οποίος υπέστη επιδρομή και τελικά κατεδαφίστηκε από την ελληνική κυβέρνηση το 2009. Σήμερα έχει αναγνωριστεί ως πρόσφυγας στη Γαλλία.

2010: «Όταν περπατάω στους δρόμους με τρεις-τέσσερις φίλους, οι νέοι Έλληνες τρέχουν μακριά μας. **Βλέπουν Αφγανούς και φοβούνται.** Μια φορά βαδίζαμε στο δρόμο και κάποια νέα παιδιά πέρασαν με τη μοτοσικλέτα τους. Μου πέταξαν αυγά ... Είναι φυσιολογικό αυτό; Δεν αξίζουμε τίποτα; **Ήρθα στην Ευρώπη με μεγάλες ελπίδες. Αλλά δεν υπάρχει μέλλον για μένα εδώ.** Έχω κολλήσει στην Ελλάδα, την πόρτα προς την Ευρώπη. Κανείς δεν ξέρει τι γίνεται μέσα στην ψυχή μου. Ακόμα κι εγώ δεν μπορώ να το πω. **Δούλευα από τότε που ήμουν 6 χρονών.** Είδες ποτέ παιδί έξι ετών να δουλεύει στη χώρα σου; Εσάς δεν είναι έτσι η ζωή σας. Είχας άνεση. **Σε αυτή την ηλικία παίζατε.** Αργότερα είχαμε τόσα πολλά οικονομικά προβλήματα, που έπρεπε να δουλέψω περισσότερο: από τις 6 η ώρα το πρωί μέχρι τις 2 το βράδυ. **Έπρεπε να σταματήσω το σχολείο, για να μην πεινάσουν.** Όλη τη ζωή μου μέχρι που έφτασα στην Ελλάδα έτρωγα ξύλο. Επίσης, εδώ στην Ελλάδα με αντιμετωπίζουν σαν ζώο. Με έχουν δειρί κιόλας. Τώρα, έχω μεγαλώσει μέσα από τα προβλήματά μου. Είμαι δυνατός. Αλλά οι σκέψεις μου είναι πολύ θλιβερές).

Ο Η. ήταν 17 ετών όταν συναντηθήκαμε. Είναι από το Αφγανιστάν. Έζησε πολλούς μήνες στα χωράφια της Πάτρας. Τελικά, κατάφερε να φύγει από την Ελλάδα το 2011. Τώρα έχει ξεκινήσει μια νέα ζωή σε μια άλλη ευρωπαϊκή χώρα.

2012: «**Η Πάτρα είναι ο τόπος όπου πέρασα πολύ άσχημα.** Είναι πολύ μακριά από την οικογένειά μου. Είναι σαν φυλακή. Ό,τι κακό μπορεί να συμβεί στη ζωή μου έχει το όνομα Πάτρα. Το χειρότερο είναι αυτό που συμβαίνει μέσα στο κεφάλι μου. Να μην ξέρω αν θα καταφέρω να φύγω· να μην ξέρω πότε θα γυρίσει η αστυνομία να μας ξαναδείρει. **Το χειρότερο είναι ότι δεν ξέρω το μέλλον μου.** Εύχομαι να μη μας χτυπήσει η αστυνομία. Δεν μπορώ να κοιμηθώ καθόλου. Πάντα ονειρεύομαι ότι με κυνηγάει η αστυνομία. Πάντοτε έχω το φόβο μέσα στην καρδιά μου. Είμαι εδώ, γιατί αυτή είναι η μόνη διέξοδος και θα προσπαθήσω μέχρι να πετύχω. Θα ήθελα να ήμουν ημίαιμο και να μπορούσες να με στείλεις στη Σουηδία!»

Ο Η. είναι 16 ετών, από το Αφγανιστάν. Εδώ και έξι μήνες προσπαθεί να πάει στην Ιταλία. Από εκεί θέλει να συνεχίσει στη Σουηδία.

Νεολαία Χωρίς Σύνορα/ Γερμανία

Είμαστε μια πρωτοβουλία η οποία ιδρύθηκε το 2005 στο Βερολίνο από πρόσφυγες «υπό ανοχή», όπως λέγεται, που έχουμε απειληθεί με απέλαση. Εμείς οι ίδιοι πήραμε την πρωτοβουλία και θα προχωρήσουμε να εκπροσωπήσουμε τον εαυτό μας χωρίς να χρειαζόμαστε πολιτικούς μεσολαβητές. **Εμείς, ως Νεολαία Χωρίς Σύνορα, μπορούμε να περιγράψουμε και να εξηγήσουμε με τον καλύτερο τρόπο ποιες είναι οι εμπειρίες μας στη Γερμανία, τα προβλήματα και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε εδώ από μια πολιτική, την οποία πρέπει να πολεμήσουμε.**

Εδώ και χρόνια διεκδικούμε δικαίωμα παραμονής για όλους τους πρόσφυγες. Παλεύουμε ενάντια στο καθεστώς ανοχής, το οποίο λήγει σε λίγες εβδομάδες και το οποίο μας κρατά σε στρατόπεδα (Lager), χωρίς ανθρώπινα δικαιώματα και αξιοπρέπεια. Κάθε χρόνο –ταυτόχρονα με τη συνάντηση των υπουργών εσωτερικών στη Γερμανία– οργανώνουμε ένα συνέδριο της Νεολαίας Χωρίς Σύνορα, παρουσιάζοντας και τα

αιτήματά μας στο κοινό με δικές μας συνεντεύξεις τύπου. Κάθε χρόνο ψηφίζουμε και παρουσιάζουμε τον «**υπουργό απελάσεων**» για να εκφράσουμε τη διαφωνία μας με τη ρατσιστική τους πολιτική των απελάσεων. Είμαστε μέρος της Γερμανίας και θα πάρουμε μέρος στις πολιτικές συζητήσεις. Ομάδες της «Νεολαίας Χωρίς Σύνορα» υπάρχουν στα περισσότερα από τα γερμανικά κράτη, όπου οργανώνουμε τοπικές εκδηλώσεις, όπως σεμινάρια ή δραστηριότητες σε σχολεία και πανεπιστήμια. **Πολλοί νέοι που βρίσκονται υπό καθεστώς ανοχής δεν επιτρέπεται να εγκαταλείψουν την περιοχή τους, λόγω περιορισμών διαμονής. Φτάνει πια: η απομόνωση χωρίς άδεια εργασίας χωρίς δικαίωμα στην εκπαίδευση, χωρίς ελεύθερη κυκλοφορία και δικαίωμα να αυτοκαθορίσουμε τη ζωή μας. Είμαστε το μέλλον της Γερμανίας, θα μείνουμε και να διαμορφώσουμε την κοινωνική πραγματικότητα στη Γερμανία.**

ON THE MOVE

On the Move/Ιταλία

*Αλλάζουν νόμοι, κυβερνήσεις και πρόεδροι //αλλά εδώ οι χειμώνες είναι όλο και πιο κρύοι //τρέμω σύγκορμος από τα προβλήματα, σφίγγω τα δόντια μου //με ένα μέλλον που επιφυλάσσει αυτό που δεν περιμένεις
(»1 Marzo« - Anime Confuse)*

Η επισφάλεια είναι το παρόν μας, είναι αυτό που ζούμε κάθε μέρα. Η επισφάλεια είναι το παρελθόν μας, αυτό που ώθησε τους γονείς μας να κινηθούν σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής, ένα όνειρο που βλέπουμε τώρα ακόμη περισσότερο να εξανemizεται λόγω της κρίσης. **Η επισφάλεια είναι το μέλλον μας,** αυτό που μας εγγυάται ασταθείς και κακοπληρωμένες δουλειές. Αυτός είναι ο λόγος που απαιτούμε «Πολιτογράφηση τώρα!». **Δεν μας ενδιαφέρει να μπούμε σε συζητήσεις περί του ανήκειν, ακόμα λιγότερο περί ενσωμάτωσης. Αυτό που μας ενδιαφέρει είναι να έχουμε λόγο στις δικές μας ζωές.**

Είμαστε οι μετανάστες «δεύτερης γενιάς», οι λεγόμενοι G2, εκείνοι που «ήρθαν αργότερα» αλλά θέλουν να θεωρούν τους εαυτούς τους Ιταλούς. **Μας λένε ότι, για να μείνουμε, θα πρέπει να συμπεριφερόμαστε και να χαμογελάμε και να παίζουμε με τους κανόνες τους. Αλλά δεν υστερούμε σε σχέση με κανέναν.** Μας διδάσκουν να μένουμε σταθερά στις προκαθορισμένες θέσεις μας στην κοινωνία, στα προκαθορισμένα πεπρωμένα μας, που από τις τάξεις των επαγγελματικών λυκείων μας οδηγούν στα εργοστάσια και τους συνεταιρισμούς όπου κάνουν τις πιο σκληρές δουλειές για ελάχιστα χρήματα και με συμβάσεις που κρατάνε μόνο μερικούς μήνες. **Μας διδάσκουν να μένουμε ακίνητοι και να σιωπούμε. Αλλά δεν είναι δυνατό να μείνουμε στη θέση μας,** δεν την θέλουμε, την απορρίπτουμε και νιώθουμε τους καταναγκασμούς της. Έχουμε φιλοδοξία και θέλουμε να σηκώσουμε κεφάλι, και για το λόγο αυτό δεν είμαστε παθητικοί παρατηρητές που ελπίζουν σε κάποια θεϊκή παρέμβαση ή κάποια βοήθεια από τους πολιτικούς. Κινούμαστε και το κάνουμε με τους δικούς μας όρους, με τις δικές μας φωνές, χωρίς μεσάζοντες. Είμαστε η γενιά που κινείται για να πάρει τον έλεγχο του δικού της παρόντος. **Είμαστε ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ.**

Αυτά τα λόγια αντήχησαν στους δρόμους της Μπολόνια την 1 Μαρτίου 2012, ξεπηδώντας μέσα από το ηχητικό σύστημα του Parade Move, μιας πορείας εκατοντάδων νέων, **με κεφαλή το σύνθημα «Όχι στο ρατσισμό, Όχι στην επισφάλεια. Πολιτογράφηση τώρα!».** Λόγια που εκφράζουν θυμό και επιθυμία ταυτόχρονα, επειδή υπάρχουν πολλά προβλήματα και πολλά από αυτά είναι αλληλένδετα. Ο ρατσισμός για τον οποίο μιλάμε είναι ο θεσμικός ρατσισμός του νόμου Bossi-Fini, που αποφασίζει για τις ζωές εκατομμυρίων μεταναστών που βρίσκονται στην Ιταλία συνδέοντας τη διαμονή τους στη χώρα με τη σύμβαση εργασίας τους· που αναγκάζει όσους γεννήθηκαν στην Ιταλία να αναζητήσουν εργασία μόλις γίνουν 18 ετών για να μπορούν να μείνουν, **που κάνει επισφαλή την ύπαρξή μας καθώς και την εργασία όλων, μεταναστών και ντόπιων το ίδιο.**

*Επισφαλής, επισφαλής, επισφαλής, συχνά δίπλα στη λέξη «εργαζόμενος» αν αυτό είναι το μέλλον μου, τότε έχουμε ένα πρόβλημα τα βασικά αγαθά όλο και πιο δαπανηρά όλο και πιο κάτω ο μισθός, ειδικά για τον προλετάριο
(»1 Marzo« – Mohamed a.k.a. Dies)*

*Δεν αλλάξει ο άνθρωπος, παρατηρώ κάθε αδελφό που ανταποκρίνεται στην κλήση να γίνει «εργατικό δυναμικό» Εκβιασμός της άδειας διαμονής δεν αντέχω τους κανόνες σας ή θα αλλάξουν τα πράγματα, ή θα πάμε, σαν κίνημα, να πάρουμε αυτό που θέλουμε
(»1 Marzo« – Mohamed a.k.a. Dies)*